

Studentul chinez cu nume de filosofie mi-era prieten

Am organizat în acest an, de Ziua Culturii Naționale și a poetului Mihai Eminescu, un program divers care să aducă laolaltă pictura, teatrul, poezia. Am invitat o dăscăliță tânără, om neexperimentat în a vorbi public. Emoția ei de neinițiată în a transmite stări și sentimente, unui public matur și necunoscut, m-am gândit că e una care cu siguranță va ajunge la inimile celor prezenți în Galerile „Alfa”. Și-apoi de ce să nu fiu eu cea care contribuie la „botezul” vorbitului în public al unui profesor care își limitează discursul zilnic la a preda elevilor lui? Firește, omului care mânuiește cuvintele nu-i pare dificil decât pentru început, c-apoi nu-l mai oprești când pornește pe panta explicării măreției romantismului eminescian. Căci exact așa s-a întâmplat!

Tot pentru prima dată am introdus un solist de muzică folk, renumit în oraș și care cântă dezinvolt publicului său format de-a lungul anilor, dar niciodată participant la un eveniment, pe care el însuși l-a definit drept unul „solemn”. Până la final, a schimbat solemnitatea pe jovialitate și ne-a încântat cu mai multe melodii ale clasicii decât își propusese. Baia de mulțime îi era prielnică și se-nvățase cu ea grabnic.

Nici tinerii actori ai Teatrului Municipal „Bacovia”, unii dintre ei aflați la început de drum, nu mai participaseră direct la un astfel de eveniment, așa că atmosfera Galeriei era una pozitiv încărcată de emoție, noutate și divertisment, iar simzele erau frumos gătite cu tablourile valoroase ale pictorilor băcăuani, pe care pictorul Dionis Pușcuță, șef al Secției de Artă, i-a reunit într-un memorabil album, sub denumirea „Artiști plastici băcăuani, în colecțiile Muzeului de Artă”, aflat la a patra editare.

Aveam deci: sunet, cuvinte, culoare. Eram martorii unui act de cultură în formă concentrată și nu mai lipsea nimic.

În penultimul rând al scaunelor așezate ca pentru spectacol, văd o făcuță asiatică. Să fiu sigură că ochiul nu-mi joacă feste, așez ochelarii mai bine pe nas și întind gâtul ca un struț curios să verific dacă ceea ce văd e autentic. Și da!... Era adevărat că printre băcăuanii entuziasmați de poezia lui Eminescu și melodiile trubadurului folkist se afla o figură frumoasă, exotică, străină mie, străină nouă.

Am profitat de scurta pauză dintre poezii și m-am așezat lângă el, întinzând mâna a prietenie și recomandându-mă: „Irina Băcăoanu”, iar el, condescendent, și-a spus numele pe care, desigur, nu l-am reținut imediat, fiindu-mi dificil de reprodus, însă am se-

sizat că avea ceva în comun cu conceptul filosofic Yin și Yang.

Am stat alături, bucurându-ne de ceea ce artiștii ne ofereau. La prima pauză, am evadat printre scaune și am ieșit în fața Galeriei, să purtăm discuții. Deși era singur și diferit de noi toți ca înfățișare, nu se simțea în atitudinea lui că ar fi stingher. Se purta de parcă se afla printre prieteni. Am aflat astfel că era student al domnului profesor Ioan Dănilă, pe care îl respecta și despre care mi-a vorbit frumos, în sensul că îl ajuta în procesul de înțelegere și învățare a limbii române.

Noi doi conversam într-o română-engleză, fiindcă noul meu prieten mi-a solicitat dialogul în română, tocmai pentru a se deprinde mai bine cu limba noastră. Acolo unde expresiile românești îi erau necunoscute, i le spuneam în engleză.

Am crezut că se află de mult prin Bacău. Pronunția lui era corectă, cu ceva inflexiuni chinezești, însă eu înțelegeam perfect ce-mi spunea. M-a surprins să aflu că de numai trei luni a început studiile Universității „Vasile Alecsandri”, la Facultatea de Litere. Am scuturat din cap a uimire și am spus: „În doar două luni tu ai reușit să înveți atât de bine limba română? E cu neputință!” Dar nu aici s-a încheiat surpriza pe care mi-a oferit-o: a reușit să mă facă să-l îmbrățișez ca să-l conving de admirația mea sinceră atunci când mi-a spus că a venit în România pentru că iubește poezia marelui Mihai Eminescu și grandioasa lui personalitate.

Acest tânăr cu chip și obraz angelic, pe care îl aveam în față, călătorise peste 6000 de kilometri ca să ajungă în țara poetului de care se îndrăgostise încă de când se afla acasă la el?! De unde, Doamne, a apărut această frumoasă excepție umană și cât de norocoasă să fiu eu ca să-l am în fața ochilor și să-l ascult vorbind despre Eminescu așa cum, poate, mulți dintre români n-ar face-o?!

Ca să-și confirme prețuirea, mi-a arătat o carte pe care o ținea cu ambele mâini, în dreptul inimii. Conținea poeziile lui Mihai Eminescu și erau scrise în limba română și limba chineză. Mă convinsesem pe deplin că băiatul cu nume de filosofie se afla pe pământ românesc fiindcă își ascultase inima, dragostea pentru literatură și imboldul metafizic.

– Hai să ne mai întâlnim! Vreau să te mai văd. Ești un om frumos și nu prea deși întâlnesc oameni ca tine. Lucrez la Muzeul de Istorie. Nu-i departe de aici. Vino pe la mine când ai timp! i-am spus.

– Muzeul de Istorie? Știu unde se află. Am fost deja. E o statuie în față,

iar peste drum se află o biserică.

– Exact!

– Uite, eu locuiesc aici!

Și mi-a arătat fotografia căminului Universității.

– Promite-mi c-o să ne vedem mai des!

– Îți promit, mi-a spus și și-a încrucișat degetele albe ca de marmură sau ca ale unui desen executat de-o mână de maestru.

S-a alăturat artiștilor invitați, a citit poeziile poetului pe care îl iubea din adâncul ființei lui de tânăr bun și imaculat, iar eu aplaudam zgmosos și-mi susțineam emoțional prietenul proaspăt dobândit.

Credeam că pusese la cale totul de Ziua Culturii? Divinitatea mi-a arătat ce-mi lipsea și mi-a trimis cel mai curat și mai imaculat spectator-recitator: pe studentul asiatic cu nume de filosofie! Acolo sus cineva mă iubea!

După nici două săptămâni, la deschiderea internetului, agențiile de presă, ziarele locale și naționale îmi vârău în ochi titluri nemiloase: Student chinez mort în Gara Roman, Un tânăr chinez și-a găsit sfârșitul... Gazetele! Ciori hămesite pe cadavre!

S-a întâmplat nenorocirea, pe care am perceput-o ca pe-o imensă nedreptate dumnezeiască; și parcă spre a-mi pune sare pe rană, tragedia a avut loc în orașul de unde provin: Roman.

Merg des acasă, acolo mi-e familia, dar de atunci niciodată nu mă uit spre clădirea Gării! Detest locul în care mi s-a prăpădit prietenul cu care am vorbit doar jumătate de oră, dar care mi s-a lipit de suflet pentru o viață!

Azi nu mai spun că are nume de filosofie, pentru că ziarele au avut grijă să mă informeze pe deplin: era Yin Yuguo și nu vreau să-i reproșez decât că nu și-a ținut promisiunea. N-a apucat să mă viziteze, să-i arăt copacul chinezesc de jad pe care îl țin pe birou.

La anul, când vom sărbători din nou pe Eminescu, prietene drag, eu o să-nchid ochii și-ți voi auzi poezia „Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie” recitată într-un fel româno-chinez, așa cum ai făcut-o tu, pe 15 ianuarie 2019.

Cui să imput plecarea ta și cui să cer cont de injusta ta dispariție la o vârstă când, probabil, îți croiai visuri și idealuri? Eu pot doar să-mi amintesc de tine și să arunc câteodată un ochi copacului de jad. Conaționalul tău, Confucius, ne învață: „Orice drum ai alege, urmează-l cu toată inima!” Sunt convinsă că-n scurta ta viață asta ai făcut! Și nu-i puțin lucru...

Irina-Amalia BĂCĂOANU